

Varování - ZHurta

1. Zase padá listí a vzduchem lítá prach.
Vítr cesty čistí - asi od zklamání.
To spadný listí na podrážkách mých snah,
ještě trochu připomene tvoje přání.

R: Co komu kdo dluží už dávno déšť splách',
jenže na jazyku leží příchut' po zklamání.
Tak co ti ještě svěří, nebo máš strach,
že tvůj stín nese varování.
2. A pak slyším slova, že vítr cosi šeptá.
Otáčíš se znova, vstříc setkání.
Ta nevyřčená slova mám v zádech i když se neptám,
přicházejí znova bez varování.

R: Co komu kdo dluží už dávno déšť splách',
jenže na jazyku leží příchut' po zklamání.
Přichází často a na nic se neptá,
ve svých rukách nese varování.
3. Když pak padá listí, vzpomínka se vrací.
Stopy prý jsou čistší - to mu však nezabrání.
Vždy když padá listí, padají i slova.
Slyšet je, chce velký odhodlání.

R: A co komu kdo dluží už dávno déšť splách',
jenže na jazyku leží příchut' po zklamání.
Ve vzduchu visí, že jsi byl lhář,
proto tvůj stín nese varování.